

A woman with dark hair in a ponytail, wearing a black t-shirt and a floral skirt, is seated in a wheelchair. She is looking out of a large window at a vast city skyline, likely New York City, with the Hudson River and various skyscrapers visible. The scene is brightly lit, suggesting daytime. The text "The Spirit of America" is overlaid on the image in a blue, serif font.

The Spirit of America

© 2015.

A könyv szabadon letölthető, a forrás megjelölésével
másolható, terjeszthető,

DE

ha szeretnél belátható időn belül más városokról is olvasni
tőlem, fizethetsz érte, amennyit a pénztárcád enged :)

Kapcsolat: ttimi@gmail.com

Évek óta rágják páran a fületem, hogy írjak könyvet.

Nem akartam.

Most sem akartam.

De ezek a facebook bejegyzések, melyek a 2015.
szeptember 17 - október 10 közötti amerikai út során
születtek, fogták magukat és elkezdtek összeállni
valami könyv félélévé.

Én meg hagytam.

NEW YORK

*December végén, a könyvesboltban. Ott kezdődött,
ahogy rám köszönt a 2015-ös New York naptár.*

Akkor kattant be végleg a huszonéves álom.

El fogok menni oda, mert el KELL mennem oda.

Kilépek a komfortzónámból, és ha már elindulok,

jó nagyot lépek.

7000 km.

Aztán lépünk még 4-5 ezret, Kalifornia.

21. századi hétmérföldes csizma.

NEW YORK

New York

Los Angeles

Santa Monica

San Diego

Las Vegas

szubjektíven

NEW YORK

Hajnal 4. Vagy reggel 10, vagy épp azt se tudja a belső órák, hány óra. Fekszem az ágyban, az ablakból látszanak New York fényei, és el sem hiszem, hogy megcsináltam. Itt vagyunk!

Tegnap hajnal 4-kor kevésbé voltam euforikus állapotban, főleg, hogy fél kettőig buliztak alattam. Na de így az izgi.

A reptérre szerencsére időben kiértünk. Az online előre becsekkoltak sora lassabban haladt, mint a sima becsekkolás, logikus, nem? Aztán mi is jól feltartottuk, az állítás kerekesszékem az ilyen állat nincs is kategória, manuális szék, de van rajta kis aksi... Végül le kellett szerelni az aksit, a mögöttünk álló pasi segített. Utána egy biztonsági ellenőrzésnél se volt gond a szatyorban cipelt fekete dobozzal, ami ugyan valóban csak az aksim, de evvel az erővel bármi lehetett volna. Csak a körmömre mondták, hogy milyen szép. (Belőlem már mindig csak ezt fogják észrevenni?)

Heathrow-n szerencsére kaptunk földi kísért, nélküle tuti eltévedtem volna. Hatalmas a reptér, labirintus, a labirintusban elszórva zongorák, amit roppant mód nem értettem, de se baj. Nem ez volt az egyetlen. Pl. azt se, hogy miért kezdtek variálni a 3 hónapja lefoglalt ülés számmal. Újat adtak, új beszálló

NEW YORK

kártya. Aztán elvették azt is. Aztán adtak még egyet. Business class. Akkor úgy éreztem, engem valaki odafenn nagyon szeret.

Aztán felszállva rájöttem, hogy igen, ezek azok a jó nagy külön kabinszerű ülések, amikben nagy az ülés, elveszek benne, és egyedül van az ember, vagyis anyám se tud segíteni semmiben. Végül ott a fedélzeten cseréltünk egy kedves pasival, hogy legalább rám lásson anyám, és pár párnával szűkítettük az ülést.

Kicsit később, úgy tízezer méteren, mikor fekvőre állítottuk a széket, az ablakon sütött be a nap, és bóbiskoltam, persze megint úgy éreztem, szeretnek odafenn. Életem egyik nagy rejtélye is megoldódott. Igen, ki lehet menni a fedélzeti kis kocsival a wc-re. Extrém sport, de megoldható.

A 8 órás út hamar eltelt, 7 és fél alatt, bizti hátszelet kaptunk. Alvás, evés, alvás, egész jól hoztam egy csecsemő szintjét :) New Yorkban megint várt segítő, megint szerencsére. Az immigration gyorsan ment, kerekesszékeseknek külön sor van, kb. ötven voltak előttem, kérdezni csak annyit kérdeztek, meddig maradunk, ujjlenyomat, fotó, csá.

Viszont az egyik bőrönd használhatatlanná tört. Egyedül biztos ott bénáztunk volna, hogy na, most hova, hogy? A segítő

NEW YORK

viszont vitt a megfelelő irodába. Csere bőrönd ok? Csak picit nagyobb van, ok? Új a kb. 8 éves helyett, ok? Na, milyen gyorsan tudunk reptéren bőröndöt átpakolni? (Nagyon gyorsan.)

Már csak taxi kellett, azt is fogott a segítő, és kért is a végén borravalót. (Tisztára valami arab országban éreztem magam, pedig kínai volt a fickó.)

A taxi igazi akadálymentes taxi, amibe hátul rámpán lehet begurulni. És ami hátul irdatlanul ráz. A sok gépre ki, be, le, fel már eléggé kifárasztott, de az utolsó másfél óra a taxiban volt a legnehezebb. Igen, tényleg dugó van, ezt mondták. De hogy az utak milyen rosszak, azt nem mondták. Szóval az ment a fejemben végig, hogy hú, wow, felhőkarcoló, tényleg, mint a filmekben, auu, kurva kátyú, ez nincs a filmekben. De miután leforgattam magamban a Die Hard 76 nyomi verziót, elértük a szállást. A lobbiban áttörni a népes indiai családon már meg se kottyant :)

És a kilátás tényleg olyan, mint a fotón volt. Lassan 6 óra lesz, picit gyönyörködöm még az éjszakai fényekben.

Hello, New York, itt vagyok :)

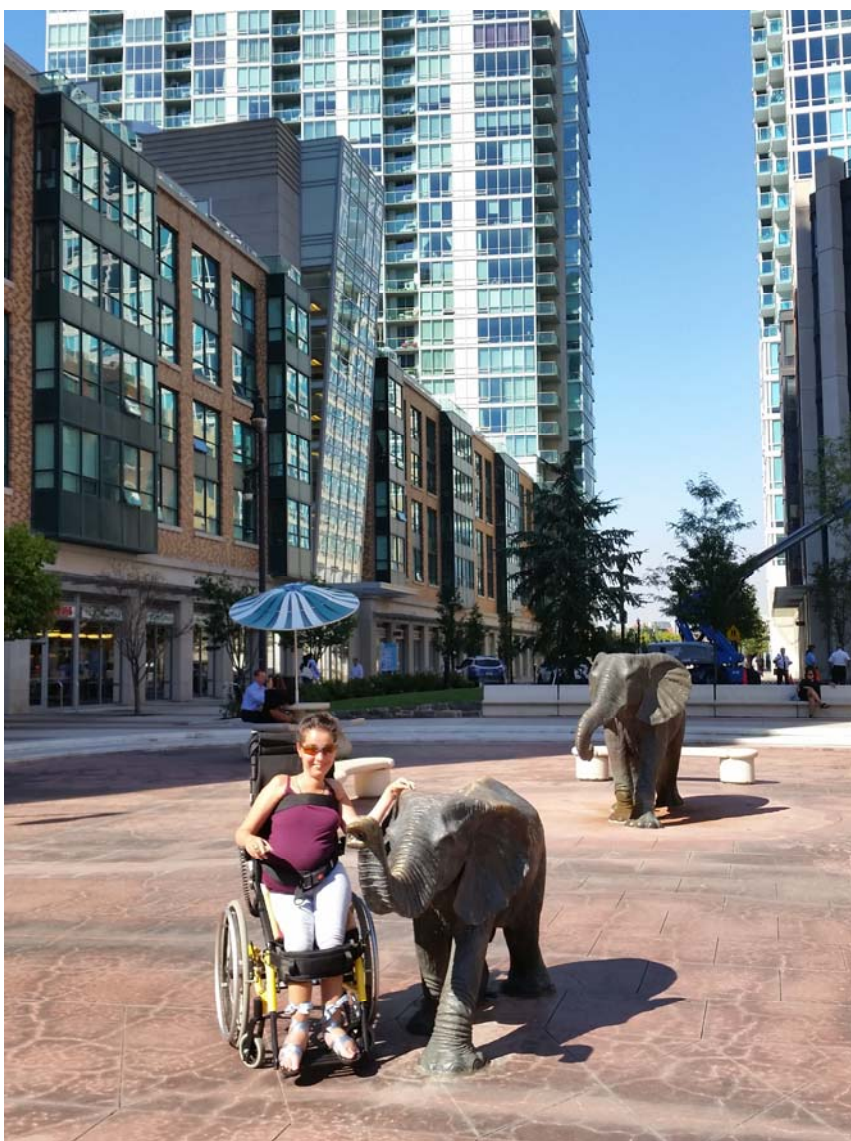
Szoba, kilátással

NEW YORK

Vannak kulcskérdések. Például, hogy az ember lánya bármilyen fáradt és izgatott legyen is, mindig ellenőrizze, jó kulcsot kapott-e a szállásához. Mert ha nem, könnyen lehet, hogy úgy tervezi, leugrik reggel (úgy 12 fele) kávéért, SIM kártyáért telóba, és később bemegy a városba, de bemenni, na, azt nem fog. A szállására se, mert a kulcs nem jó. Én ezt persze nem tudtam előre. Így történt, hogy a délutánt a környékünk felfedezésével töltöttük, várva a főbérő hazaérkezését, hol mérgelődve, hol röhögve. Képek a vidám részekről készültek.

Elefánt-park és ministrand

NEW YORK

Mikor szervezni kezdtem ezt az utat, egy amerikai, kerekesszékes, sokat utazó lányt kérdeztem meg, hogy hol is érdemes akadálymentes szállást keresni. Ő javasolta az airbnb-t. Az hamar világossá vált, hogy "rendes" szállás, főleg New Yorkban csak aranyárban van, kanapészfőzéshez pedig nyuszi vagyok, így középútként valóban a szobabérlés maradt. A három hét alatt három helyen szálltunk meg, már igazán szakértőnek mondhatom magam e területen, nem? (Nem.)

Az biztos, hogy mint annyi mindenben, itt is a kommunikáció a legfontosabb. Lehet ugyan az oldalon akadálymentes lakásokra szűrni, de ez csak az első rosta. Rákérdezve soknál kiderült, hogy maga a lakás ok, csak épp a fürdőszoba nem használható kerekesszékkal. Aztán persze vannak jók is. És az bizonyosodott be, mindhárom helyen, hogy amilyen az előzetes kommunikáció volt, olyan volt maga az ott lakás is. Logikus :-)

Szóval összességében azt mondom, hogy jó dolog ez az airbnb, de a technikailag megfelelő szobán túl mindenképp olyat válasszunk, ahol az előzetes levelezés is kellemes leendő házigazdánkkal. Már ha jól akarunk lakni;-)

NEW YORK

Ami eddig tetszik - és amit nem leltem meg előre neten :)

A környéket, ahol lakunk, Newportnak hívják. Új, fiatalos, dinamikus, blabla, marketingduma. Olyan, amilyennek a Corvin negyednek szánják, csak 30-40 emeletesek a házak, szélesebbek az utak és több a zöld meg a Hudson folyó. Több helyen vannak kitéve nem étteremhez tartozó asztalok, csak úgy, szabad használatra. Otthon ezeket szerintem első éjszaka ellopják. Itt csak ülnek, dumálnak, eszegetnek, elvannak. Elvoltam én is.

És magukban nem tudom, mit gondolnak, de csomóan, akik szembe jönnek, rám mosolyognak. Csak úgy. Ezt én szoktam utcán játszani, otthon is visszamosolyognak, de én szoktam kezdeni. Szóval vagy bohóc orrom van, csak nem tudok róla, vagy itt tényleg kevésbé búvalbaszottak az emberek. Tippelek az utóbbira, ugyanis mindenki énekel. Na jó, nem egy musical az egész, nem mindenki, és inkább csak dudorászás, de a portás, az eladó, a boltban nézelődő vásárló is danolászik, önfeledten.

És ez tetszik, nagyon :)

A newporti kikötő, a háttérben New York

NEW YORK

Az amerikaiak mind matekzszenik. Vagy született könyvelők, akik fejben tudnak nettó - bruttó árat számolni. Az árak ugyanis mindenhol nettóban vannak kiírva, és az egyes termékek adója is eltér.

A 3 hét alatt nem is sikerült kifejlesztenem azt a képességet, hogy mire a pénztárhoz érek, kiszámoljam, mennyit is kell majd fizetni. Így készpénzt pontosan előkészíteni bajos.

Mondjuk nem is nagyon használnak készpénzt, szinte mindenki kártyával fizet.

(Lehet persze, hogy csak hónap végén lepődnek meg, hogy mennyit is költöttek:))

És az álmok valóra válnak.

Jó pár hónapja volt egy álmom. Vonattal akartunk menni valahová (soha nem járok vonattal) és egy tök fura, végtelen hosszú lejtőn kellett lefele menni a vonathoz. Furcsa volt. Ma délelőttre egy barát barátjával (aki ugyebár a barátunk) volt megbeszélve tali NY-ban. Newportból a PATH Train visz be NY-ba, ma először mentünk vele. Igazából csak a neve vonat, metró ez is, nagyon mélyen megy. És ahogy mentünk, követve a hikomatos jelet, nem a lépcsőn, hanem a hosszú lejtőn, egyszer csak bevillant. Én ezt megálmodtam, hónapokkal ezelőtt. (Majd a lottószámokkal is próbálkozom.)

NEW YORK

A 33. utcai állomáson már várt Katy. Igazából jó, hogy az első utunkon volt vezetőnk, nagy ez a város... És meglepő módon építkeznek. A High Linet akartuk megnézni, ez viszonylag új és nagyon trendi. Nem használt magasvasút vágányára épített park és sétány, valóban nagyon poén. A környék meg feltúrva, építkezés, építkezés, építkezés.

Ja meg kátyúk.

Legó NY a High Line-on, gyereklelkű felnőtteknek

Utána hajókázni mentünk. Otthon ma lett volna a Lárifáris vitorlázás, amire nem tudtam menni, de gondoltam rájuk, fotóztunk is sok vitorlást. Meg házakat, hidakat, szabadságszobrot, szelfibotfüggő japán turistát, mindent.

Mivel nyitott részén voltunk a hajónak, zuhanyt is kaptunk párszor - a Hudson meglepően sós amúgy.

A másfél órás Manhattan körüli út után pedig besétáltunk a Times Square-re. Érdekes út, helyenként cikcakkban kellett menni, mert - meglepetés! - építkeznek, és igen, kátyúk is vannak. Meg tömeg, meg nyüzsi. Inger túlادagolás, de van egy nagyon érdekes hangulata. Olyan Yesssssss, itt vagyok féle.

Hazafele, csak hogy ma is legyen kaland, a kocsis kijárat nem akart kiengedni az állomáson, de végül egy pasi csak megszerelte.

Köszönöm, altatót ma se kérek, azt hiszem:-)

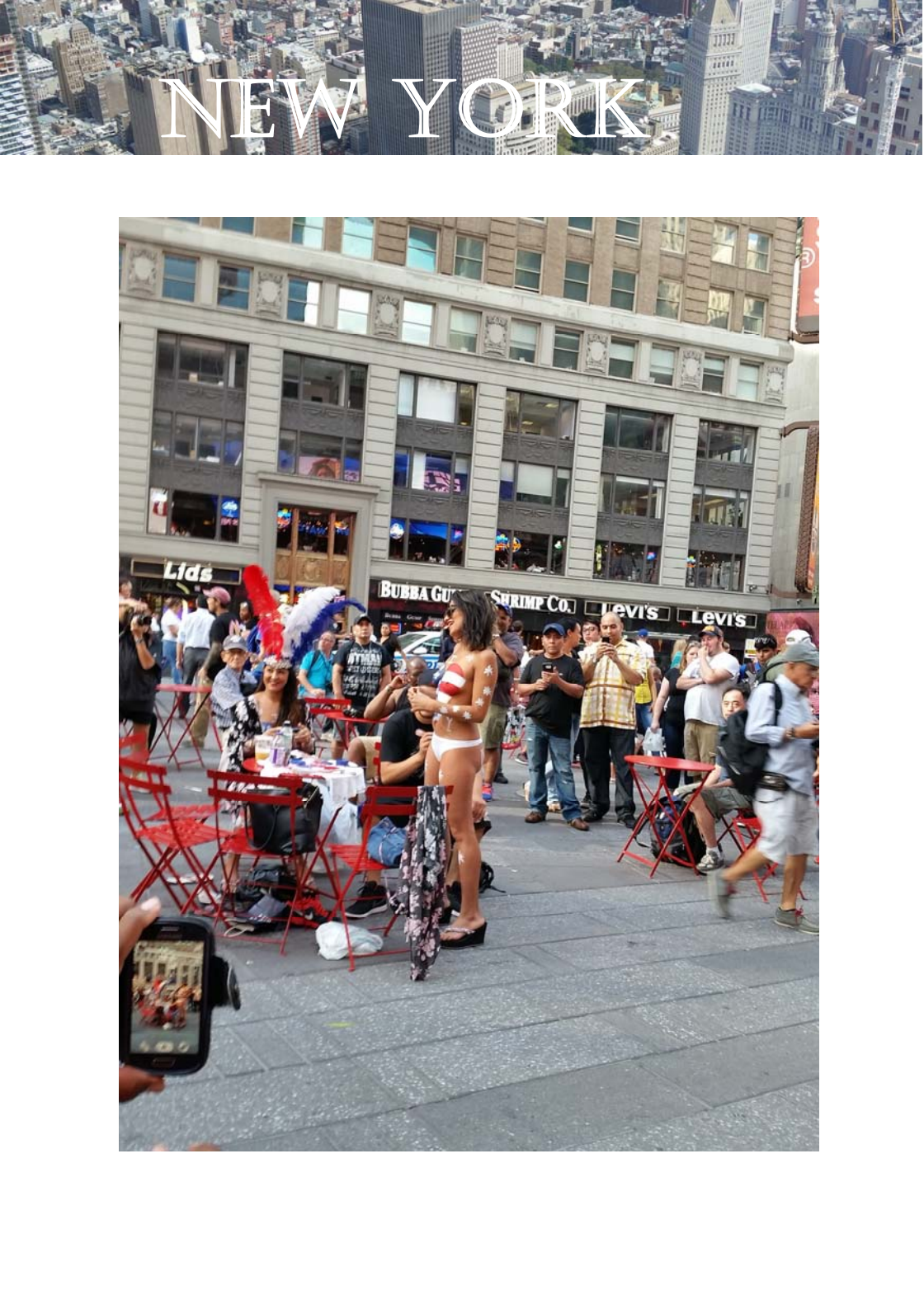

NEW YORK

NEW YORK

A mai napra tervezett program a Broadway volt. Így szereztünk egy biciklipumpát és két új ismerőst. Logikus, nem?

Ugyanis az van, nem tudom, említettem-e már, de NY-ban elég sok a kátyú. A járdán is. Mi meg sokat sétáltunk, a kerekem meg laposodott. A saját pumpám meg nem fújta fel. Kezdtett aggasztó lenni a helyzet, de mikor indultunk el, épp belefutottunk két biciklisbe. Először elmondták, hol van biciklibolt vagy kút, aztán a kerekemet nézve egyikük inkább gyorsan hazaugrott a sajátjáért. Az működött. És baromi kedves volt, nekem is adta. Elképzeltem, amint belibegek a Broadwayre, az előadásra a szép méretes pumpával színházi táska helyett... Ok, liberális város, de ennyire? Inkább visszarahant vele anyám, addig én újdonsült ismerőseimmel csevegtem. Utána meg rohantunk, mert egy régi ismerőssel találkoztunk a színháznál, átvenni a jegyeket. Gimis angol tanárnőm, 21 éve nem láttam. Mintha tegnap lett volna... Jó volt újra látni. Még 2 és fél óra volt az előadásig, kerestünk egy éttermet, aztán meg egy nyugis helyet, ahol lehet dumálni. Ilyet Manhattanben könnyű találni. Végül a Sheraton hotel lobbijába ültünk be, igen puccos hely, tényleg mázli, hogy nem pumpával felfegyverkezve mentem.

NEW YORK

A színházat, ahova mentünk, úgy hívják, Circle in the Square. Olyan, mint egy amfiteátrum, körben a nézőtér, emelkedő széksorok, középen a színpad. A helyemen kiszereztek a széket - már vártak ;)

A Fun home musicalt néztük meg, nem írok tartalmat, hátha bevállalja egy magyar színház, vagy elugrotok megnézni (vagy lusta vagyok), csak annyit, hogy nagyon érdekesen kezeli az idősíkokat, ill. az objektív valóságot és a belső monológokat, és nem egy tinglitangli darab.

Hazafele megint sétáltunk, csak 17 sarok a PATH-ig, mi az nekünk... Ma volt amúgy itt Newportban a félmaraton, kicsit úgy érzem mostanra magam, mint aki azt nyomta le, csak rajtszámot nem kaptam. Mire hazaértünk, már vége volt a versenynek is, pakoltak el.

Hát ez volt ma, röviden.

Amerikában minden nagyobb. A mozgi toi toi is.

NEW YORK

A koldus az egyik sarkon ült, motoros tolókocsiban. Fülében headset, ölében pohár, apróval. Véletlenül a szemébe néztem, pedig nem szoktam koldusok szemébe nézni. Biccentett, visszabiccentettem. Ellentmondásos volt, mint ez a mai nap. One World Observatory, Brookfield Place, 9/11 emlékpark, üzleti negyed, St. Paul's Chapel.

A World Trade Center helyén pár hónapja nyílt meg NY legmagasabb kilátója. Jó, nem a helyén, de a lerombolt 2 torony helyett épül, összesen 4 új torony lesz. A gonosz énem azt kérdezi, ha ezekkel is történne valami, utána 8 épül majd, vagy 16, milyen sor ez vajon? (Morbid.)

A kilátó a 100-102-ik emeleteken van. Nagyon gyorsan bejutottunk, kocsist itt is külön előreviszik. Szerintem indítok egy vállalkozást, türelmetlen emberekkel elmegyek helyekre, mert velem nem kell várniuk.

A lift, ami felvisz, a világ leggyorsabb liftje. A fülem bedugult benne, ez nem tudom, mekkora sebesség.

Fentről a kilátás az valóban leírhatatlan. 360 fokos körpanoráma a városról. Még fénykép is nehezen adja vissza. Az egészből nekem valahogy az sugárzott, hogy "erősek vagyunk, nem tudtok legyőzni" - ami jó, csak épp sok a

biztonságis, és a fegyveres őr, a katona, az egész környéken.
Picit nyomasztó.

A Brookfield Place egy luxuspláza. Csupa olyan bolt, amire sose lesz pénzem. De szép, és ebédelni is kell valahol alapon csak bementünk. Gondoltam, spórolok alapon végül vettünk szendvicset, és kiültünk a pláza elé, a folyópartra enni. A szendvicsben annyi lazac volt, hogy csak na... Körülöttem ült pár nagyon öltönyös fickó, üzletemberek. Néztem a hajókat, és az ellentmondásokon agyaltam...

9/11. Két hatalmas medence a két épület helyén, a peremén az áldozatok neve. Sok név, nagyon sok. Túl sok. Valahogy itt a mosolygós szelfik furcsának tűnnek.

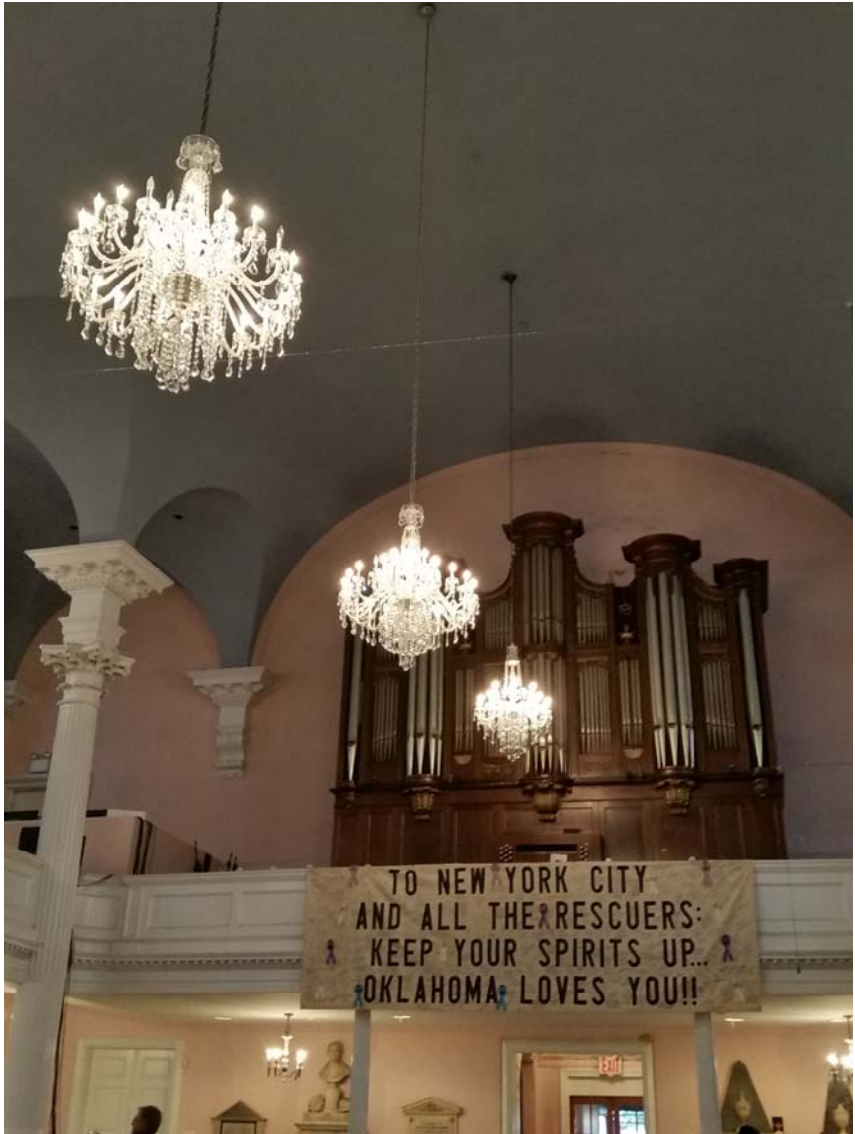

A St. Paul's Chapel pedig egy aprócska régi templom, két saroknyira. Beékelődve a toronyházak közé, emlékhely ez is eléggé. Keresztény templom, de van héber felirat is. Ezek után a koldus, ott az üzleti negyedben, annyira tán nem is volt fura...

Viszont ezen a környéken sokkal kevesebb a kátyú :)

Rúzs és NY. A mai epizód tartalmából. Hősnőnk rúzszt vásárol Messenger instrukciók alapján és liftfutó versenyen vesz részt. Az úgy volt, hogy rossz időt jósoltak, így beltéri programot terveztem. Kultúrprogram. Úgy mint shoppingolás. Macys! Egy egész háztömb, 9 emeletnyi bolt, főleg divat. A földszint párszáz négyzetméter összefüggő sminkbemutató, minden boltnál kozmetikuslánykák várják a delikvenseket. Ezt előre nem tudtam, mégis smink nélkül mentem, isteni megérzés volt. Jól ki is festettek :) Közben korál színű rúzszt kerestem valakinek, egyszerű feladat, 50 féle márka volt maximum, küldözgettem a képeket cseten, éljen a technika! :)

NEW YORK

A fentebbi szinteken ruha, ruha, ruha és ruha, kis táska, cipő, konyhagép és még ruha. A szintek között 7 lift üzemel, de egy sorban, egy hívógombbal, így valóban futni kell, ha szélső érkezik épp. Futottunk párszor...

Van külön akadálymentes próbafülke is. Az ajtaját konkrétan egy ollóval nyitották ki, ilyet se láttam még, de jót röhögtem. Túlzás lenne azt állítani, hogy az egész boltot bejártuk laza 6 óra alatt, de így is sok szép és drága dolgot láttunk. És egy kátyút se :)

NEW YORK

Hogyan ne menjünk állatkertbe NY-ban?

Van a Madagaszkár című rajzfilm, amit nagyon szeretek. Másrészt hajlamos vagyok felszínességre, így annyira emlékeztem, hogy NY-i állatkertben kezdődik. A látnivalók listáján volt a Bronxi állatkert, gondoltam az az. Már itt esett le, hogy nem az az. Hanem a Central Parkban ami van. Sebaj, oda úgy is megyünk.

A parkig nem is volt baj.

Na de onnan.

A térkép és GPS szerint 12 percre voltunk. Csak épp az nincs a térképen, hogy hegymenet és lépcsősor van az úton. Én is megnézhettem volna jobban előre, de eddig minden lépcső mellett közel volt rámpa is. Na, itt nem. Vagy másfél órát kóvályogtunk, persze már tök idegesen. Végül meglett a bejárat, 20 perccel zárás előtt. Fene se gondolta, hogy ötkor zár... Nem vettem észre honlapjukon:-)

Ha hazafelé nem vesz észre anyám egy 175 év fotó történetét bemutató kiállítást a városi könyvtárban, ezt a napot teljes csődnek ítélném, így az megmentette.

NEW YORK

Ma világművelői úton voltunk. Bejártuk a divat fővárosokat, majd elugrottunk Kínába. Joggal vagyok fáradt :) A 27. és 7. sarkán van a Fashion Institute of Technology. Divatközpont, iskola és múzeum. 2 kiállítás van épp, a világ divat fővárosai, és Fashion underground. A különböző divathetek anyagából válogat az első, a másik meg a pincében van, de nem ettől underground. Elég szürreális ruhák, kicsit mintha egy transzvesztita show jelmezei lennének, de ennek ellenére, vagy épp ezért baromi érdekes. Igazán kár lett volna kihagyni.

Homo Consummatus Dresses and shoes

Cotton, silk, lame, batiste, python
NUKLEOTRANSFER collection
Spring 2013, St. Petersburg

*The Museum at FIT, 2014.14.1 and 2014.14.2
Gift of HOMO CONSUMMATUS*

Alexey Sorokin graduated from the Saint Petersburg State Academy of Art and Design in 2008. Two years later, he established Homo Consummatus, the label he uses to explore issues of consumerism. Sorokin debuted these identical dresses during a multi-media presentation at New York Fashion Week, describing them as "twins emerging as the ideal creature" after all the earth's natural resources have been used up. "

NEW YORK

A múzeum után ragyogó napsütésben indultunk sétálni, Manhattan alsó része felé. The Village, kaja Greenwich Village-ben, cuki kis utcák, régi házak, nem élnék itt, de megnézni érdekes. Innen meg már közelebb volt a WTC-es megálló, így nem visszamentünk, hanem előre, csak előre:-D

Washington Square Garden, lábáztatós szökőkúttal, Broadway nem színházas része, végül China Town. McDonalds kínaiul írva nekem kínai ;)

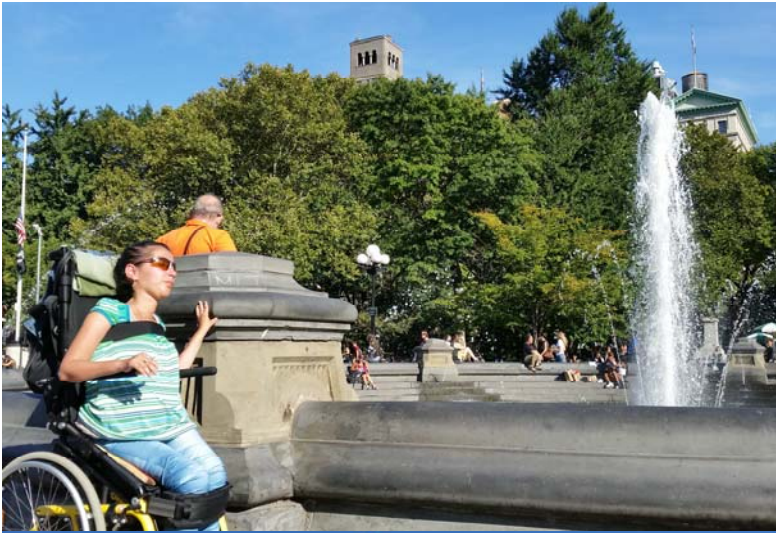
5 mérföldes út, rengeteg kép .

Ja, igen, az üzleti negyed sarkán egy hajléktalanszálló, esteledett, sorba álltak már a bemenni akarók. Itt se fenékgig tejfel, de talán... így kerek a világ.

NEW YORK

Ültem reggel a Starbucks teraszán. Előttem a jachtklub, kicsit messzebb Manhattan felhőkarcolói. Azok a pillanatok, amikor fejbe vág a valóság, hogy úristen, ez tényleg velem történik, nem álmodom, tényleg itt vagyok?

Pár órával később egy másik asztalnál, előttem sushi és más perspektívából megint Manhattan. Az érzés ugyanaz.

7th Avenue, majdnem a Times Square. Egyedül ülök, várok. Már tisztára, mint egy New yorki, belemerülök a telefonomba, mint itt minden bennszülött. Tényleg én, tényleg itt?

MOMA. Péntek délután ingyenes. Tömeg. Pápalátogatás miatt mindenhol tömeg, még több rendőr és katona, mint amúgy. De bejutunk, elég simán. Ikonikus képek, szobrok, Warhol, Picasso. Az érzés még mindig, már megint ugyanaz.

NY by night. Fények, fények, fények. Más arca ugyanannak a városnak. Szemeteszsákok a sarkokon, gondolom, hajnalban szedik össze őket majd. Ez nincs a képeslapokon, mégis, az egész egy körpanorámás, sült hússzagú képeslap. Tényleg ez történik?

Hazafele a PATH-on leszálláskor egy férfi rosszul lett. Mintha nem bírt volna lábra állni, úgy emeltél ki a peronra. Vagy tízen állták körbe, hogy everything okay? Egy sárga mellényes őr is ott termett a semmiből hirtelen. Ült a férfi az akna mellett,

mikor beszálltunk a liftbe, utolsó képem a mai útról, beleégve az agyamba.

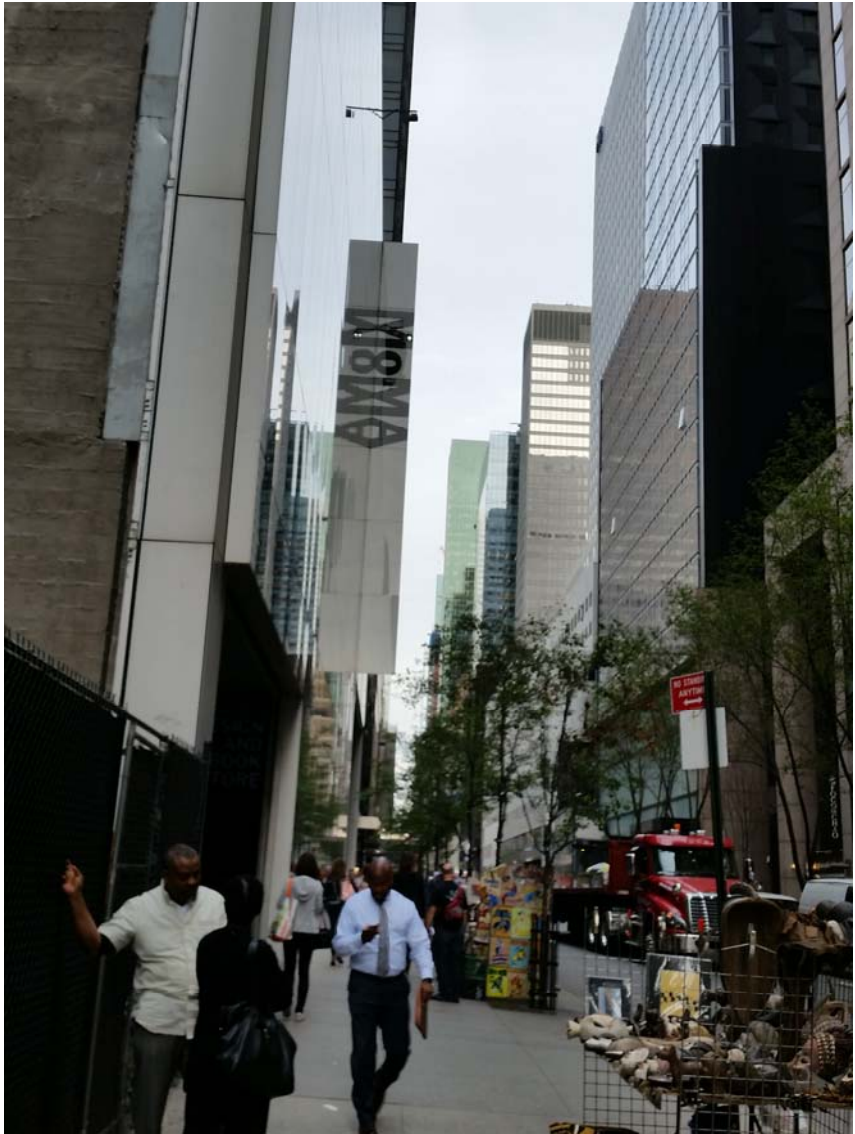
Tényleg ez történt ma?

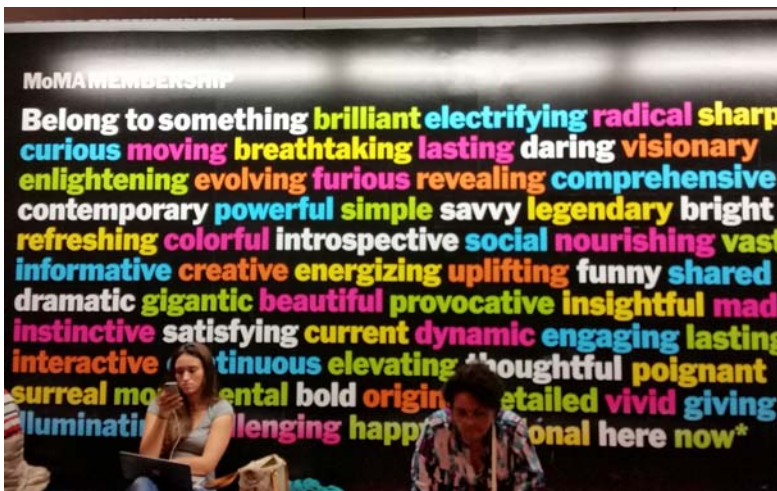

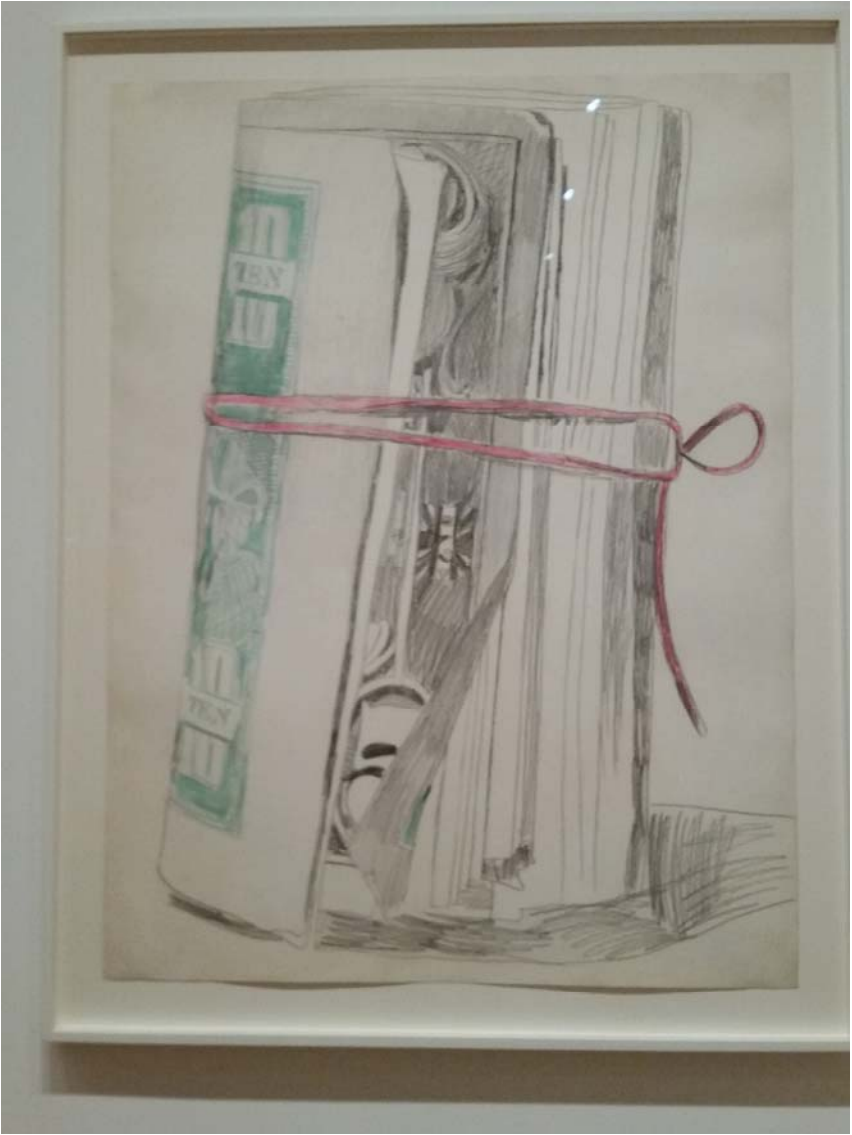

Greta Stern
Photograph from "Greta Stern" (2014, 2015)
Edward M. & Frances M. Stern Collection, No. 1
Greta Stern (2014)
Greta Stern (2015)
Collection of the Museum of Modern Art

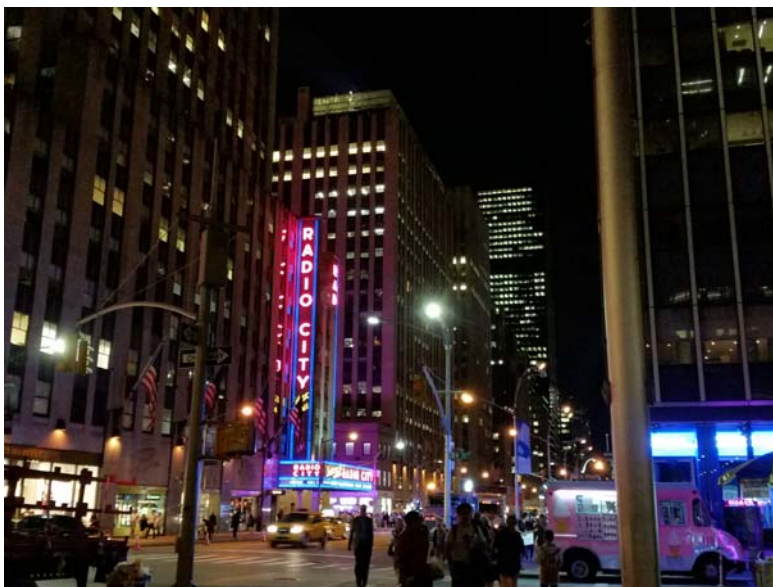

NEW YORK

Én kérem szépen, baromi bátor csaj vagyok. Simán bemegyek Harlembe. Fényes nappal, a főúton.

Távol áll tőlem minden rasszizmus, de ugyanezt este, sötétben nem merném.

Nem volt semmi baj, de a nem turisták által látogatott helyen kicsit furán néztek rám. A kérdőjel fejek, hogy ez meg mit keres itt? Hát azt, hogy érdekel ez is. De más, tényleg nagyon, de nagyon más.

Visszafele a Central Park már átlagosabb hely. Szép, tényleg szép, az északi része is. Mint a filmekben, a tó, a százegyedik utca meg százegy kiskutya... Na jó, annyi nem, de sok kutya :) Közben volt ma valami fesztivál, Beyonce meg Pearl Jam, ilyen kis noname fellépők adták a háttérzenét a sétánkhoz.

NEW YORK

FISHING IN CENTRAL PARK

Welcome to Central Park. Please help keep our lakes, streams and ponds clean and healthy by obeying official rules. Remember that the long-term health of Central Park's water bodies depends on your cooperation and support.

- All fishing is catch-and-release. This means that every fish caught must be put back in the water immediately. Returning fish to their habitat is essential to maintain the ecological balance of the water body.
- Use hooks without barbs. Barbed hooks are difficult to remove from fish and can injure them.
- Lead weights are not permitted. Lead is poisonous and can kill wildlife. Use stainless steel or other non-toxic materials.
- To prevent birds from getting tangled or hurt, take all fishing line fragments and hooks when you leave. Do not leave any tackle behind.
- All violators will be subject to a summons.

If you see any violators of these rules or have any questions about fishing, please call 311.

For more information about Parks, please call 311.
You can also visit us on the web at www.nyc.gov/parks

City of New York
Parks & Recreation

Bill de Blasio, Mayor
Mitchell J. Silver, FAICP, Commissioner

www.nyc.gov/parks

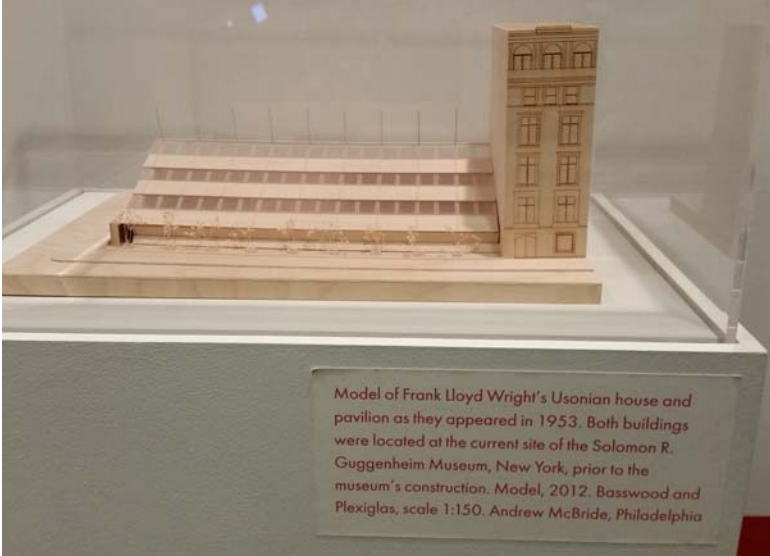
NEW YORK

A Guggenheim múzeumig jöttünk le gyalog (szerintem mostanra tuti megvan a maraton 42 km-e). Írták, hogy kívülről érdekesebb, mint belülről, sajnos ez igaz. De legalább álltunk sorba fél órát a bemenetelhez - kell ilyen tapasztalat is. Utána meg még az ideges buszsofőr a város ellen c. videojátékban is részt vettünk - csak picit volt félelmetes, ahogy cikázott...

Azt hiszem, a pápalátogatás meg a mai fesztivál miatti lezárások tesznek mindenkit feszültté - de most kicsit mindenki zizi.

Végül a PATH jegykiadója jól akkor dőglött be, amikor mi vettünk jegyet, elnyelte visszajárót - így mulatunk - majd a továbbiakban senkinek se működött... De nem baj. Ez egy jó nap volt. Ez is :)

Model of Frank Lloyd Wright's Usonian house and pavilion as they appeared in 1953. Both buildings were located at the current site of the Solomon R. Guggenheim Museum, New York, prior to the museum's construction. Model, 2012. Basswood and Plexiglas, scale 1:150. Andrew McBride, Philadelphia

NEW YORK

New Yorkban a metró olyan kerekesszékesként, mint a pesti. Nem igazán játszik, kevés állomáson van lift.. Viszont: a busz hálózat 100 (igen, száz!) százalékgig akadálymentes. Szigorúan első ajtós felszállás van, a sofőrnél kell lehúzni a metro cardot, ez olyan,, mint a bérlet, vagy megvenni az egy útra szóló jegyet. Elektromos rámpa van a buszokon, ha van székes utas a megállóban, először ő száll fel. A többi utas addig szépen, türelmesen vár. Ami a meglepő, hogy tényleg türelmesen várnak, egy morc nézést se tapasztaltam, pedig ott is mindenki mindig siet.

NEW YORK

Vegyes, nagyon vegyes érzésekkel búcsúzom lassan New Yorktól. 11 napja érkeztem, és ez a 11 nap el is rohant. Tudtam, hogy így lesz, persze. Tapasztaltam, láttam és éreztem millió dolgot, és persze biztos maradt is ki sok minden. De ami reálisan belefért, az benne volt. Ma olyan búcsúzó hangulatban mászkáltam, valószínűleg nem jövök vissza ide soha többet, bár a sohában már rég nem hiszek. Érdekes módon NY-ból elég is volt ennyi. Varázslatos, de valahogy túl intenzív. Fényes, hangos, nyüzsgő. Idővel sok. Élni nem szeretnék benne. Itt Jerseyben, ahol laktunk, ahonnan 20 perc Manhattan közepe, szívesen, ha lenne havi kétezer dollárom lakbérre - de erre nem sok esélyt látok :) És vegyesek az érzéseim, mert a búcsú még közel sem jelenti az út végét. Sőt. Holnap egy gép visz még tovább, Los Angeles, és onnan kocsival folytatjuk. Az igazi izgalmak most jönnek majd...

Bye bye NY. Teliholdas, holdfogyatkozás. Ha most lenne világvége;-) köszönöm - csodálatos volt.

LOS ANGELES

HOLLYWOOD

Én vagyok az a lány, aki Kaliforniába indul, és Szibériába érkezik. De legalább terepjáróval.

Jó előre szoltunk a portásnak, hogy hívjon taxik, ami kivisz a reptérre. De ne a székestül beszállós lélekkirázózt, csak nagy csomagtartózt. Hívott.

Jött is, nem a klasszik sárga, nem is taxi, hanem egy roppant elegáns városi terepjáró, öltönyös sofőrrel. Nagyon király volt - és az ülése nagyon magas. Anyám nem is bírt beemelni, a sofőr segített. Na de mikor benn ültem! Új értelmet nyert a városi terepjáró fogalma. NY utcáin van értelme, jobb a rugózása, igazi búcsú városnézés volt még az út. És 20 dollárral olcsóbb, mint befele ;)

A reptérre korán kiértünk, semmi sorban állás, aksimon se problémáztak. Megnéztünk 3 dutyi free shoppot, drágán árulnak dolgokat, amik nem is kellenek.

Szépen beszállt mindenki a gépre, elhelyezkedtünk... Mikor is egy utas jelezte, hogy rosszul van. Összeült a válságstáb, meggyőzték, hogy inkább szálljon le. Ő leszállt, mi míg fel. A 6 órás út szerencsére csak 5 és fél volt, mi az nekem már... Los Angelesben még kora délután volt csak, ragyogó napsütés, YESSSSSSSSS.

A reptéren itt is hamar végeztünk, még wc-re se volt idő, pikk-

LOS ANGELES

HOLLYWOOD

pakk az autóbérlő shuttle buszán találtam magam. Még jó, hogy közvetlen reptéri átvételt írtak ;)

Az egész napi sorállás adagom az autósnál vehettem át, ott aztán volt sor. De süt a nap, sebjaj, szép az élet. Aztán a kocsi, amit foglaltunk, nem volt, vagy nem is értettem, mi a baj. Nagy csomagtartós csak nagyobb van, drágább. De kocsi az kell, anélkül nem megy tovább. Ok, minivan. Ráfizetünk. Eléggé, bár rejtély, de azóta se vonták le a különbséget.

Válasszunk akkor kocsit. Egyik nagyobb, mint a másik. Magas, magas, ez nekünk magas, és nincs öltönyös sofőr sehol. Jaj, mi lesz ebből így...Egyet próbálunk, beülni hagyján, de vezetni anyámnak a tíz perces automata váltós rutinjával... Végül valahonnan előkerül egy Dodge, szép, fekete, nagy ez is, de nem annnnnyira. Közben megy lefele a nap. Anyám nem kicsit pánikban. De végül legyőzte önmagát és egész LA-t, azóta mondogatom neki, hogy milyen büszke vagyok rá, de tényleg. A GPS is működött, töksötétben, de baj nélkül elértünk a szállásra.

A szállás tök szép, otthonos - csak épp a klíma ment ezerrel. Éjjel azt hittem, megfagyok, nem tudtam, sírjak, vagy nevessek, itt vagyok Kali...izé...szibériában.

LOS ANGELES

HOLLYWOOD

Mára sikerült kikapcsolni, szerencsére. A megpróbáltatások után lightos program, felfedeztük Hollywoodot, ő engem még nem, de csak pár sarokra lakunk tőle. És felolvadnom is sikerült mostanra ;)

The little people

SANTA MONICA

Sánta Mónika és fuss, Forest, fuss.

A 66-os út vége volt az egyik dolog, amit mindenképp meg akartam nézni. Nem tudom megmagyarázni pontosan, miért. Csak. Mert szimbóluma...valaminek, szabadságnak talán, bár ez sem teljesen igaz, hisz ez itt épp az út vége. De talán mindegy is a miért. Lényeg, hogy ma sikeresen eljutottunk Santa Monicába. Ha még soha nem közlekedtünk kocsival Amerikában, leszámítva az első utat a reptérről be, akkor nyilván a soksávos freeway-jel kell kezdeni, úgy az igazi:-)

De meglepően jól ment, odafele. Pedig építkeznek is a mólónál.

Maga a móló egy komplett vidámpark, hullámvasút, körhinta, tök cuki. A parkolóban elfogadták a magyar mozgi parkoló engedélyt, tényleg érvényes itt is. Jippi. És persze van rengeteg étterem. Az egyik különösen fontos, abban van a lift, ami levisz a partra ;) (Bubba Gump Shrimp Co.) A liftajtón Forest Gump képe, az egész étterem erre a tematikára épül. De mi előbb a partra mentünk.

Gyönyörű.

Ennyit tudok írni róla, röviden. A víz felé fa pallós út visz, kicsit zötyi, de a homoknál sokkal jobb. A parttal párhuzamosan meg egy végtelen hosszú bicikli--út vezet. Balra óceán, jobbra

SANTA MONICA

hihetetlen jópofa házak. Nem tudom, mennyibe kerülhet itt lakni, de vannak tippjeim. El tudnám azért képzelni itt az életem. Volt a parton több koldus is amúgy, azon gondolkoztam, hogy egy varázslatos helyen nincstelenként, na, az milyen vajon?

A hosszú séta után visszamentünk az étterembe. Akkora adag garnélát sikerült rendelni, hogy ketten nem bírtuk megenni. Amíg ettünk, végig egy párocskát figyeltem. Partra néző asztalnál ültek, tuti egy pár voltak, mert kb 10 másodpercig csókolóztak, de amúgy a facebookot bújták, külön telón. Ok, én is függő vagyok, de nekik legszívesebben kivertem volna a kezükből, hogy basszus nézzetek már föl, szét, élvezzétek, éljete!

Persze nem tettem.

Aztán hazafelé részt vettünk egy jó kis Santa monicai városnézésen, organized by elszúrt körforgalmi kihajtó, de nem is baj, legalább nem autópályán jöttünk, hanem Beverly Hillsen keresztül. Arrafelé se rosszak a házak. Most meg már este van, kinn sötét, lassan megyek aludni (nem kell aggódni;-) szoktam aludni). Holnap megint korai kelés, izgi nap lesz. Az is ;)

SANTA MONICA

SANTA MONICA

SANTA MONICA

SANTA MONICA

SANTA MONICA

SANTA MONICA

SANTA MONICA

SANTA MONICA

SANTA MONICA

SAN DIEGO

Viszlát, és kösz a halakat. És törölközőt is kaptunk, szóval igazán Galaxis útikalauzos nap volt ez. Pedig csak San Diegoig mentünk.

12-re volt randim a delfinekkal a Sea Wordben, ezt hetekkel előre kellett foglalni. Izgultam, hogy odaérünk-e, de sikerült. Benn mindenki tök segítőkész volt. Búvárruhát, vagy mit kellett venni, ami szűk, és tapad, nehéz belebújni. Kemény sport ez. De megéri, a delfinek hihetetlenek. Kedves, érzékeny, mintha tudná, hogy én gyenge vagyok, úgy közelít.

Szóval fizikailag nagyon fárasztó, lelkileg nagyon felemelő program volt. Utána néztünk még fókát, pingvint, mindenfélét...de azok vannak máshol is, a delfin volt a lényeg ma:-D

SAN DIEGO

Delfinnel úszni. Sokak számára csábító kifejezés, álom, elérhetetlennek tűnő cél. Én is csak vágyakoztam sokáig.

Egy-két helyen foglalkoznak delfin-terápiával a világon, San Diego nem ilyen hely, "csak" egy szimpla delfinnel úszós lehetőség. Én eléggé szabad vizihulla stílusban tudok csak úszni, nem tudtam, mit fognak szólni hozzám. Persze előre leleveleztem, hogy kerekesszékesként részt lehet-e venni a programban, önmagában ez nem kizáró ok, de székes és székes között is hatalmas különbség van, nem hasonlítható össze az én erőnlétem - vagy inkább erőnnemlétem - mondjuk egy székes úszóbajnokéval. Vagyis avval a gondolattal mentem San Diegoba, hogy lehet, hogy a medence szélén mondják azt, hogy ja, bocs mégse vállaljuk veled ezt a mókát.

Utólag visszagondolva ez a delfines kaland volt a tökéletes összefoglalása annak, ami leginkább tetszett Amerikában. Nem, nem a napsütésre gondolok. Hanem az emberek hozzáállása, a gondolkodásmódjuk, a viselkedésük. Jöttem én, akire nehéz rászuszakolni a vízálló ruhát... De nem teherként fogta fel az ottani segítő csaj, hozott nagyobb, segített húzni-vonni. Pedig nem gyógypedagógus vagy ilyesmi. Nem tudok hasra fekve úszni a delfinnel? Nem baj, akkor delfint sétáltatunk.

SAN DIEGO

Itthon is van nagyon sok ember, aki normálisan kezeli a dolgokat, aki pozitív, aki toleráns, aki ha felmerül egy nem átlagos szitu, akkor azt nem problémaként, hanem megoldandó feladatként fogja fel - de az átlag, ha másságot, bármilyen másságot tapasztal, inkább hárít, inkább megijed. Kint valahogy ez sokkal természetesebben megy. Van pár évtizednyi előnyük, tán ezen is múlik. Meg nem tudom, min még. Pozitív hozzáállás, bármekkora közhely is ez. De ez az, amittől az elérhetetlennek tűnő célok elérhetőek.

SAN DIEGO

SAN DIEGO

SAN DIEGO

SAN DIEGO

SAN DIEGO

SAN DIEGO

LOS ANGELES

HOLLYWOOD

Az angyalok városa.

Na az én őrangyalom ma dolgozott rendesen.

Két hét alatt lassan megszoktam, hogy itt a gyalogosnak van elsőbbsége. Fékeznek, ha zebránál meglátják az embert, ha a széket meglátják, pláne fékeznek.

Ma a Hollywood Blv-on akartunk átmenni. 2x2 sávós, közepesen forgalmas út. A 4 sávból 3-ban meg is álltak. A 4.-ben viszont csak azt láttam, hogy túl gyorsan jön kocsi, és csikorogva fékez. Már láttam magam palacsintaként. Bevillant, hogy oké, lehet, hogy tényleg ennyi, de végül épp megállt a kocsi. Kb 10 perc alatt a pulzusom is normalizálódott.

Később, mivel LA tök lapos város, hegyet másztunk. Naná.

A Griffith obszervatóriumba mentünk, meg a Hollywood feliratot fotózni. Ok, hogy hegy, de hogy ennyire szerpentin, azt nem gondoltam... Félttem, nőiesen bevallva. Viszont fentről a kilátás mesészép, és az obszervatórium is érdekes. Át is adom a szót a képeknek :)

LOS ANGELES

HOLLYWOOD

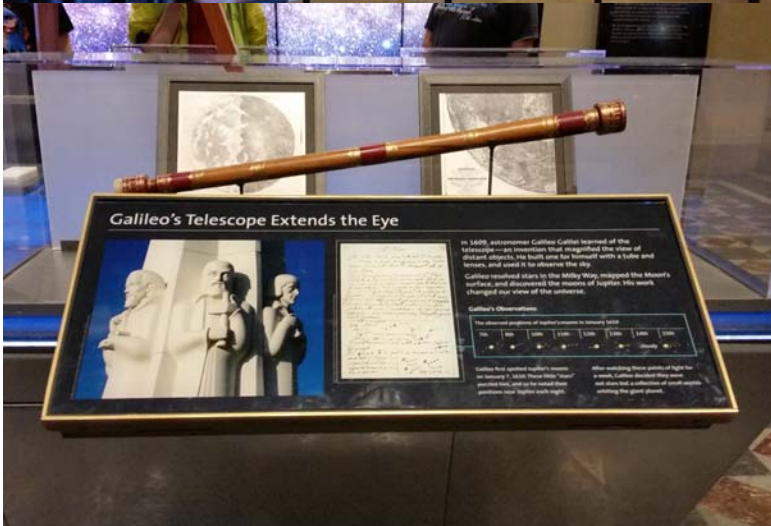
LOS ANGELES

HOLLYWOOD

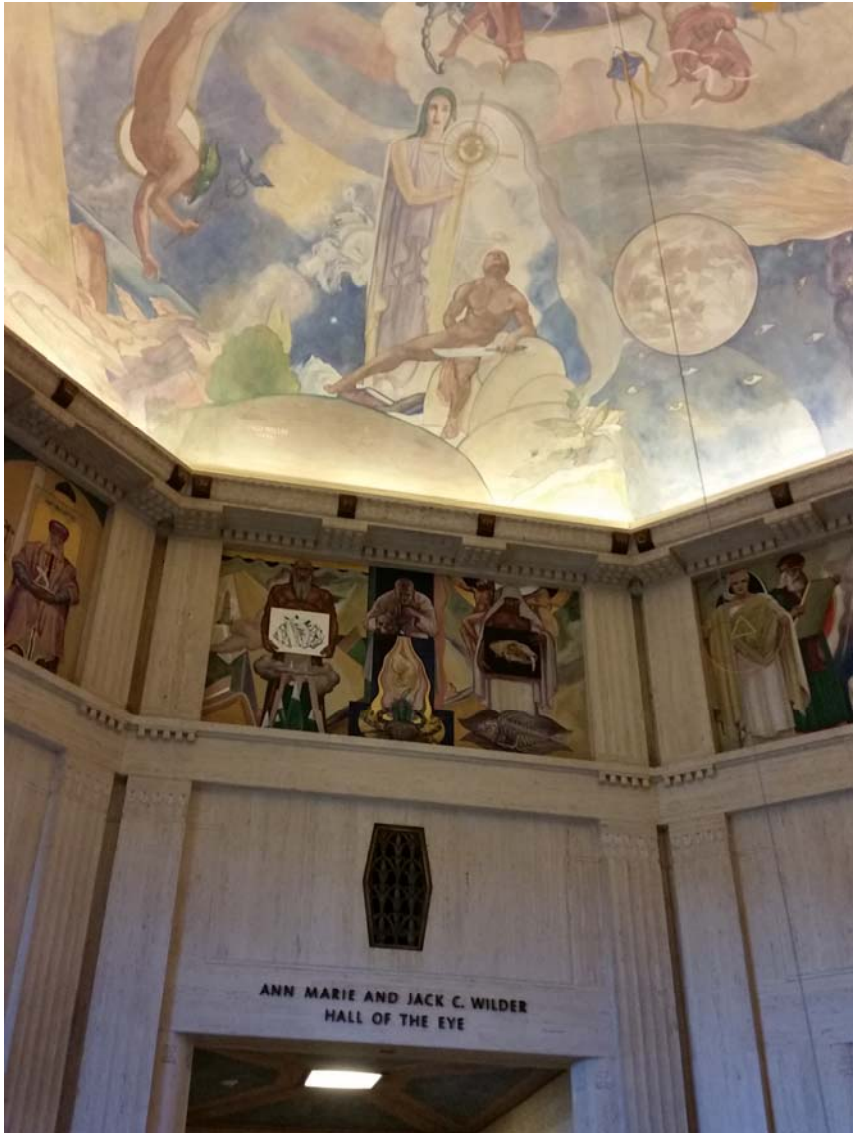
LOS ANGELES

HOLLYWOOD

LOS ANGELES

HOLLYWOOD

LOS ANGELES

HOLLYWOOD

LOS ANGELES

HOLLYWOOD

A klasszikus amerikai autó nagy és hosszú. Volt. Most inkább magas. Biztos ez is ilyen státusz izé... Ha az ember lánya csak másfél méteres, akkor ez probléma, kerekesszékkal kell a nagy csomagtartós autó, azok meg hatalmasak, de nagyjából ez volt a legnagyobb bajunk a közlekedéssel.

Elég idiótabiztosan közlekednek, sokkal nagyobb követési távolságot tartanak, mint itthon megszokott, könnyebb sávot váltani, meg baj esetén satufékkal ugyan, de baleset nélkül megállni.

A gyalogost nagyon tiszteletben tartják, ha csak közelíted a sarkot, már lassítanak és megállnak, még mielőtt lelépnél. Gurulnál. És vannak ugyan érdekes megoldások, de minden sarkon van lehajtó, a többségén látássérülteknek a dudorkák is.

A magyar mozgássérült parkoló engedély érvényes Kaliforniában. Rengeteg kijelölt hely van, és nagyon szigorúan büntetik, ha nem jogosult használja. És igen, tényleg mozgik járnak nagy terepjárókkal :)

LOS ANGELES

HOLLYWOOD

LOS ANGELES

HOLLYWOOD

The Getty! Na ez az, amire tényleg alig elég egy nap. Teljesen abszurd módon ez ingyenes, csak a parkolás 15\$ - miközben kinézetben, kiszolgálásban, kiállításokban, kiépítettségben, kilátásban (több ki kezdetűt nem tudok :)) eddig ez volt szerintem a legjobb múzeum.

Csodaszép helyen van, a [parkolótól kisvonat mászik fel a hegyre](#), utána is hatalmas ápolt park, egyik ámulatból másikba ejtő látványok. A kiállításokon nem lehet fotózni, sasolnak az örök ezerrel, így csak agyba próbáltam bevésni antik szobroktól kortárs fotókig mindent, most picit zúg is a fejem. Kint viszont lehetett, ezek sikerültek:

LOS ANGELES

HOLLYWOOD

LOS ANGELES

HOLLYWOOD

LOS ANGELES

HOLLYWOOD

LOS ANGELES

HOLLYWOOD

LOS ANGELES

HOLLYWOOD

LOS ANGELES

HOLLYWOOD

LOS ANGELES

HOLLYWOOD

Az erő legyen veled! - mondta torzított hangon, és persze angolul Darth Vader. A lézerkardunk összeért, én mosolyogtam, és talán ő is a sisak alatt. Előtte már találkoztam Mignonnal, Zorróval, Ollókezű Edwarddal és nem is tudom, hány Mikiegérrel, szóval ez a találkozás már mondhatni, teljesen normálisnak tűnt.

Igen, Hollywood sűrűjében sétáltunk.

A Hollywood&Highland gugli szerint a legjobb LA-i pláza. Kétségkívül, feltéve, hogy az ember klausztofóbiás rohamot és/vagy idegbajt akar kapni. Maga az épület jópofa, két elefánt tornyosul a középső, nyitott udvar fölé, de az egész valahogy iszonyat zizi. Nagyon drága boltok és mindenőtdollár csetreszek, középút nincs. Előnye viszont, hogy a Walk of Fame közepére nyílik.

Hangulatilag ez tök olyan, mint a Times Square. Sok a Mikiegér és a turista. Mindkettő ikonikus, ott több a fény, itt több a csillag. Megtaláltam Bruce Willisét is, ha már NY-ban nem bukkant fel ő maga :-D És persze mindenki fényképezkedik, nonstop. Na de ha Darth Vader jön szembe, mi mást is lehetne csinálni? ;-)

Most pedig lassan esteledik. Egész nap lógott az eső lába, éjjel szakadt is (Kaliforniában! Felháborító!) Kis pihenés,

LOS ANGELES

HOLLYWOOD

ágyban fekvé pötyögés. Kell ez is, azért mostanra elég fáradt vagyok. De: az erő legyen velem :-D

LOS ANGELES

HOLLYWOOD

LOS ANGELES

HOLLYWOOD

LOS ANGELES

HOLLYWOOD

LOS ANGELES

HOLLYWOOD

LOS ANGELES

HOLLYWOOD

Egyéjszakás kaland.

Viharos.

Las Vegas.

Ilyen is volt.

Nevadában szinte soha nem esik az eső.

Nevadában tegnap esett az eső.

Nevadába tegnap mentünk.

Néztem előrejelzést, 15% esélyt mondott esőre.

Gondoltam, á, úgyse.

Néztem a növekvő felhőket a fejünk felett.

Gondoltam, á, úgyse.

Aztán szakadt az eső, feküdtem a hátsó ülésen (úgy ítéltük meg, 300 mérföld fekvé a biztonságosabb nekem) és sűrűn imádkoztam. Működött, odaértünk, az eső is elállt.

Kicsit pihentünk a szálláson, aztán elindultunk kaszinózni Vegasba. Akkor, amikor jól esik. Mert megint nekikezdett. Igazi vihar, dörgés, villámlás, semmit se látni, csak GPS, csak ezt éljük túl.

Túléltük, a Mandala Bay garázsáig simán eljutottunk, ezt javasolta házigazdánk.

A garázsok ingyenesek Vegasban, se sorompó, se jegy, cserébe sajna táblák se. Végtelen ideig kóvályogtunk, közben

LAS VEGAS

Írtam fejben egy Stephen King stílusú regényt, mely az özőnvíz borította Vegasban, egy mélygarázsban rekedt emberekről szól. Sok dráma volt benne.

De végül megálltunk, a kaszinó is meglett.

Benn egy teljesen más világ.

Csupa fény és mégis félhomály.

Jól kitalált rendszer, mely arra szolgál, hogy elveszítsd az idő- és realitásérzéked, na meg főleg a pénzed.

Tudtam, hogy ilyen, mégis, látni akartam, kipróbálni, érezni, megtapasztalni.

Csomó játék 25 centes, de egyetlen gombnyomás csak. Ültem, néztem ahogy percek alatt nyomogatják, több százszor, és szoroztam fejben.

Az asztalos, rendes játékok drágábbak, 15-25 dolcsi a minimum. Itt kevesebben is voltak.

Ült egy nő, előtte whiskeys pohár. Folyamatosan veszített, és közben mondogatta: fun, fun, fun. És élvezte. Ő volt az egész este kvintesszenciája.

De egy rulettet nekem is muszáj volt. 10-et akartam, 15 volt a minimum. 3 db ötös zseton. A 31-et akartam, 3 tervem nem volt. Fortuna vicces, ha következetes vagyok és születnapokat játszom, ez a poszt arról szólna, milyen jó a kaszinó, mennyit

LAS VEGAS

lehet nyerni... Ugyanis a 14 nyert, anyám szülinapja. Így nem erről szól.

Úgy gondolom, egy nagy szociológiai és pszichológiai élmény az egész, csak így szabad felfogni. Annak viszont utánozhatatlan. És bár nem nyertem, ezért megérte. Ha nem mentem volna, egy életre bánnám. Így emlék marad. Egyéjszakás, viharos.

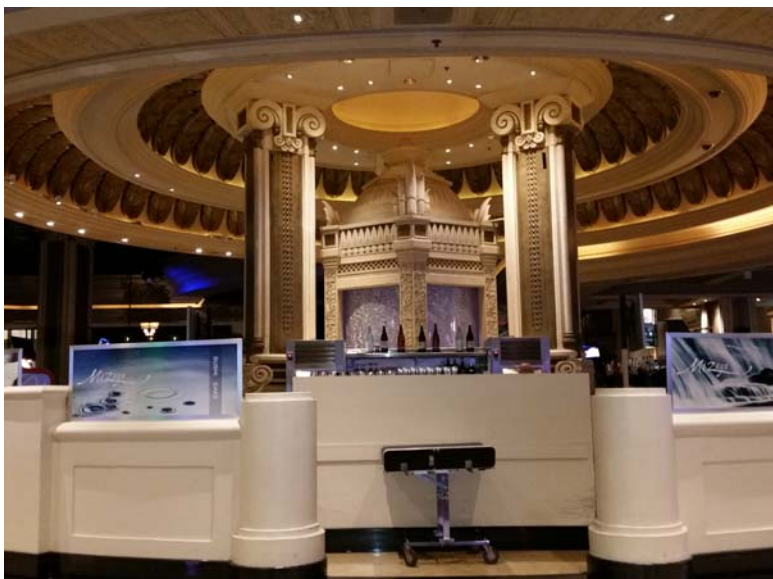

Külön kijelölt kerekesszékes hely a black jack asztalnál

Veszíteni tudni kell :D

NEVADA

Egy kis vidéki Amerika.

A vegasi szállásunk Vegas szélén volt, egy kis oázis a hirdetés szerint, és igazából is. Vendégház egy minifarmon, külön bejárattal, ami kavicsos és magas küszöbön át megközelíthető, de tudták, hogy jövök, megnézték guglin, hogy milyen széles egy kerekesszék (ezen fél napig röhögtem, ahelyett, hogy kérdeztek volna, bár így is kedves) és hiphopp lett egy rámpám.

Reggel kakasszóra ébredtem. Mondjuk a kakas délből is nyomta, a nagyon bulizókra való tekintettel, gondolom. De volt még sok állat, lovak, libák, egy páva, két kutya, enyhítendő akut kutya hiányom, meg egy fekete macska, aki elégszer ment át előttem kb 25 év pechhez.

Evvel együtt tök szép volt, életem legnagyobb fürdőszobás hálólhelyén. Kár, hogy csak ennyi volt, de várt vissza Los Angeles.

NEVADA

NEVADA

Ezeket a képeket anyám lőtte az út közbeni pihenők során.
Sivatag, napfény és meleg... jól jön, így képbe zárva is.

NEVADA

NEVADA

NEVADA

NEVADA

LOS ANGELES

HOLLYWOOD

Mára a laza 600+ mérföldes vegasi út után pihenős napot terveztünk. Ez egy tök jó terv volt. Lett volna. Ha nem jövünk rá, hogy egész jól állunk kp-val, meg nincs a buszos útra rádumálás fazon a Hollywood blv-on.

Így viszont megint kicsit extreme tour, széke a sofőr mellett, én egy ülésen... De olyan helyeken, ahol magamtól tuti soha, Hollywood Hills, ahol a sztárok laknak, élnek meg halnak, pl Michael Jackson. Érdekes élmény volt, ez is. Aztán már "csak" hazasétáltunk, át egy forgatáson, 10 sarok, pár mérföld, mi az nekünk. Erősek vagyunk, mint Schwarzenegger. Igen, ő házáat is láttuk.

LOS ANGELES

HOLLYWOOD

LOS ANGELES

HOLLYWOOD

Puff Daddy, jó elbújva

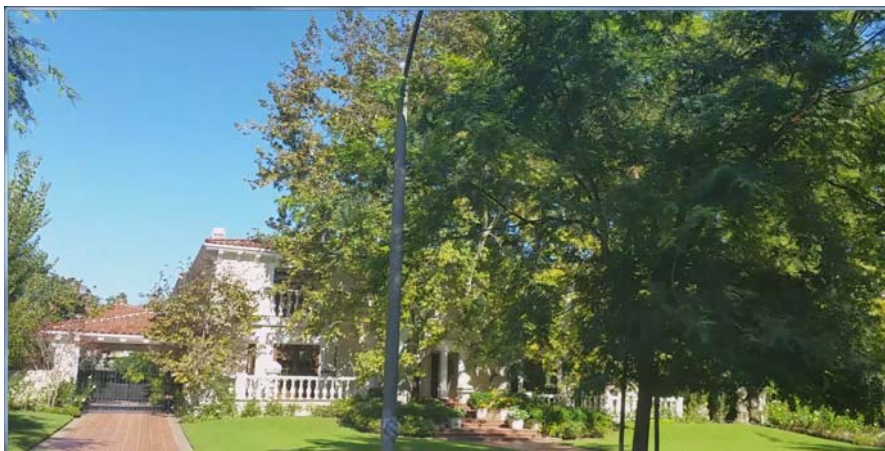
Jacky Chan

LOS ANGELES

HOLLYWOOD

George Clooney nagynénje, végül is ez is egy pozíció...

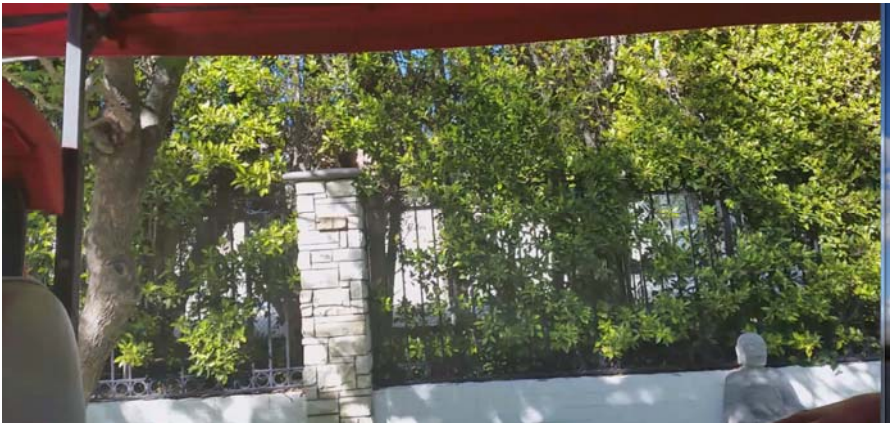
Columbo... feleségéé

LOS ANGELES

HOLLYWOOD

Paul McCartney otthona

Elvis Presley egykori házából is sok látszik

LOS ANGELES

HOLLYWOOD

Itt halt meg Michael Jackson...

és itt él Billy Bob Thornton

LOS ANGELES

HOLLYWOOD

Ülök a folyosón a lakásajtó előtt. Lassan bukik le a nap a házfal mögött. Próbálom magamba szívni az utolsó napsugarakat. Finom, finom, meleg kaliforniai napocska. Anyám benn pakol. Holnap este 6-kor megy a gép, 4-re kell kimenni, előtte 3-kor leadni az autót, addig is kb egy óra az út. Délelőttre tényleg csak a végső búcsú marad, bár igaziból ma is egész nap búcsúzkodtam. Stílszerűen a Halál múzeuma maradt mai programnak, azért tudok én ;)

Elég bizarr egy hely, fotózni sajnos itt sem szabad. Hihetetlen, milyen hamar eltelt ez az út. Mennyi minden történt, mennyi mindent láttam. Azt hiszem, sikerült a maximumot kihozni. Az eredeti tervből csak a Grand Canyont hagytuk ki, arra eleve írták, hogy székkal nehezen járható, úgy ítéltük meg, se az én nyakam, se anyám keze nem bírná. De minden más összejött, meg sok váratlanul adódó dolog is. És mostanra el is fáradtam, ebből a kicsit cigányéletből részben elég. Másrészt nem akaródzik hazamenni, maradnék még, mondjuk úgy mostantól állandóra. Persze ez nem így működik, nem felejtetek el holnap felszállni a gépre, az utcán se állítottak meg egy spontán állás ajánlattal. És még Vegasban sem mentem férjhez. Szóval holnap indulás haza, és jó lesz az is, tudom, de most azért van picit sírhatnékom.

LOS ANGELES HOLLYWOOD

Volt már ilyen, másik út végén is, ismerem az érzést. El fog múlni.

És bár jó pár tételt kipipáltam a bakancslistámon, még maradt, és biztos lesznek új elemek is...

LOS ANGELES

HOLLYWOOD

LOS ANGELES

HOLLYWOOD

LOS ANGELES

HOLLYWOOD

- **Hú, az jó hosszú út lehetett...**
- 24 nap.
- Mármost 24 óra...
- Ja most igen, de az egész 24 nap volt.
- Az szép...

Szombat este, hazafele a taxiban zajlott ez a beszélgetés. Pénteken reggel keltem, 9 órát tolódt el az idő az út alatt, és valamennyit ülve aludtam a gépen, de azért majd leragadt a szemem, csodálkoztam, hogy egyáltalán tudok még beszélgetni.

Fárasztó út volt.

Az utolsó délelőtt olyan igazi utolsó délelőttös. A bőrönd már bepakolva, már takarítani is jött a bejárónő, Maria. 20 éve él Los Angelesben. Biztos érzi a szomorúságom. Bármikor visszamehetek, a szoba ott lesz, mondja. Bárcsak ennyin múlna...

Aztán elindulunk, leadni a kocsit. Ragyog a nap, meleg van. Simán odaérünk, valamit leolvasnak a kocsin, mint egy vonalkódot, és adnak egy cetlit. Kipakolunk, és egy ember már viszi is el. Állunk a parkolóban, hogy most merre is. Egy pap jön, segít tolni a bőröndöt. Gyakorlott autóbérlőként – életünkben először – sorba állunk a cetlivel. Közlik, hogy az a

LOS ANGELES

HOLLYWOOD

számla, nem kell semmit fizetni. Nem értem a rendszerük, de szerintem ők se.

A busz visz a reptérig tovább. Itt a legegyszerűbb a becsekkolás, a terminál előtt, szabadtéren is van egy pult.

Kinn meleg volt, benn megy a légkondi, reptéri wc-ben átöltözés, ez is megvolt, pipa.

4 kerekesszékes vár beszállásra, ilyen se láttam még. Most fel se merül az első osztály, de nem is bánom. Mire indulunk, sötét van. Vacsorát osztanak, elég sok bor is fogy. Mindenki próbál aludni.

A background image showing the Hollywood sign on a hillside with palm trees in the foreground.

LOS ANGELES

Hajnali túra a mosdóba. A „nagy” wc az első osztályon van, végig a gépen a fedélzeti kiskocsival, aminek fejtámlája sincs. Jajj nekem.

Londonban sokat várunk a leszállásnál. Jönnek értem, csak nincs kiskocsi. A 4 szék már ott is sok. Marad a fedélzeti kiskocsi, aminek fejtámlája sincs. Még jajjabb nekem. Felszálláshoz szerencsére szereztek mégis, bár addigra kavarog minden.

Életem 13. repülése, még jó, hogy nem vagyok babonás. A pesti segítő megismer, ő is ismerős, de nem jövünk rá, melyik útról. Azért örülünk.

Fárasztó út volt.

24 nap.

És újra itthon.

Hogy valami hasznos infó is legyen :)

NY hivatalos akadálymentes kalauz

http://www.nyc.gov/html/mopd/downloads/pdf/accessibility_guide.pdf

The High Line

<http://www.thehighline.org/visit>

Sétahajó NY-ban

<https://www.circleline42.com/cruises-and-schedules/>

Circle in the Square – egy színház a sok közül

<http://www.newyorkcitytheatre.com/theaters/circleinthesquaretheater/theater.php>

One World Observatory

<https://oneworldobservatory.com/>

Fashion Institute of Technology

<http://www.fitnyc.edu/>

The Museum of Modern Art

<http://www.moma.org/>

SeaWorld San Diego

<http://seaworldparks.com/en/seaworld-sandiego/>

Griffith Observatory

<http://griffithobservatory.org/>

The Getty

<http://www.getty.edu/>

Hollywood busszal

<http://www.primetimehollywood.com/>

Museum of Death

<http://www.museumofdeath.net/>

